

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.014/2023/6.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (eljáró jogi képviselő: felperes képviselője felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (8. sorszámon)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 22.K.701.481/2022/7. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a felperesnek járó perköltség összegét 28.020 (huszonnyolcezer-húsz) forintra leszállítja, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 14.000 (tizennégyezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a perrel érintett időszakban az alperes hivatásos állományú tagjaként a alperes (a továbbiakban: alperes nevének rövidítése) szolgálati hely Bűnügyi Osztály állományában teljesített szolgálatot bűnügyi technikus beosztásban.

[2] A szolgálati panasza – amelyben a 2019. február 1. és 2021. december 31. napjai közötti időszak vonatkozásában a rendvédelmi illetményalap 100%-ának megfelelő mértékű megbízási díjat és annak késedelmi kamatát igényelte az általa a technikus beosztás ellátása mellett, abba nem tartozóan rendszeresen ellátott szemlebizottság vezetői feladatokat teljesítéséért – elutasításra került.

A felperes keresete, az alperes védirata

[3] A felperes a keresetében a 2019. február 1. és 2021. december 31. napjai közötti időszak – összesen 29 hónap – tekintetében 560.425 forint megbízási díj, és annak 2020. július 16. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) és (5) bekezdéseire, a büntetőeljárások keretében lefolytatandó szemlék végrehajtásáról és a bűnügyi technikai tevékenység egységes szabályozásáról szóló 13/2012. (VII.30.) ORFK utasításra (továbbiakban: ORFK utasítás), a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BM rendelet) 10. § (2) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdésére, valamint a Kúria Mfv.II.10.597/2011/4. számú ítéletében foglaltakra alapította. Állította, hogy a technikus beosztás ellátása mellett, abba nem tartozóan előjárói utasításra rendszeresen látott el szemlebizottság vezetői feladatokat. Kifejtette, hogy a szemlebizottság legalább két személyből álló egység, amelyben világosan elkülönül a szemlebizottság vezetői és a bűnügyi technikus feladata, hatásköre és felelőssége. A bűnügyi technikus a bizottságvezető alárendeltségében, utasításai szerint köteles eljárni, feladata elsősorban a nyomkutatás és a nyomrögzítés. A szemlebizottság vezetője irányítja a bűnügyi technikus munkáját, elkészíti a szemlejegyzőkönyvet, felel a szemle szakszerű lebonyolításáért. Bár a felperes munkaköri leírása tartalmazza a szemlebizottság vezetésére vonatkozó kötelezettségét, figyelemmel azonban az alá-fölérendeltségi viszonyokra és az eltérő felelősségükre e két munkaköri feladatsor nem eredményezhet egy munkakörbe tartozó feladatot. A megbízási díj havi mértékét a rendvédelmi illetményalap 50%-ában határozta meg. A perköltségigénye körében a jogtanácsosi munkadíjat a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban IM rendelet) 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján mérlegeléssel 50.000 forintban jelölte meg. Az IM rendelet 3. § (6) bekezdése szerint különös súllyal kérte figyelembe venni, hogy megelőző eljárás is folyamatban volt, ahol a

felperes szintén jogi képviselővel járt el. Emellett a bírósági tárgyalásra történő utazási és parkolási költségét tárgyalásonként 1.500 forint összegben érvényesítette.

[4] Az alperes védiratában – az alperesi határozatban foglaltakat fenntartva – a felperes keresetének elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletében a kereseti kérelem szerinti – késedelmi kamattal növelt – 560.425 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a Hszt. 2. § 25. pontjában, 71. § (1), (5) bekezdéseiben és az ORFK utasítás 2., 6., 8-11. és 13. pontjaira alapította. Megállapította, hogy az alperesnél a felperes technikai beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). A töretlen bírói gyakorlat értelmében a hivatásos állomány tagjának a beosztásához igazodóan kell meghatározni a ténylegesen elvégzendő feladatokat, ami nem fedhet le több, másik beosztást, azokat a munkáltató nem bővítheti korlátlanul. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.523/2021/4.). Helytállónak tartotta felperes azon hivatkozását, hogy a technikai és bizottságvezetői munkaköri feladatok eltérnek egymástól, viszonyuk alá- és fölérendeltséggel jellemezhető, a technikai munkakörhöz képest a bizottságvezetői feladatok többletfeladatok. A megbízási díj mértékét a keresetben megjelöltek szerint szintén alaposnak, a felek által elfogadott kimutatás szerint teljesített többletfeladatokkal arányban állónak találta.

[6] A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes jogtanácsosi képvisellel felmerült perköltségének viselésére. A perköltség összegének az IM rendelet 3. § (6) bekezdése szerinti, a 3. § (2)-(5) bekezdésétől eltérő – magasabb – összegű megállapítását a perben végzett előkészítő munkán túl az a körülmény indokolta, hogy a felperesi képviseletnek egy megelőző eljárásban is el kellett járnia.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte, perköltségigény mellett. Másodlagos fellebbezési kérelme a perköltségviselésre vonatkozó ítéleti rendelkezés megváltoztatására, és a perköltség összegének 28.020 forintra történő leszállítására irányult. Elsődleges fellebbezési kérelmében jogszabálysértésként a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, valamint (5) és (6) bekezdéseit

jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást felderítette, azonban téves jogértelmezésre jutott, amikor a felperes – a beosztásához nem tartozó feladatkör ellátása miatti – megbízási díjra jogosultságát állapította meg. Álláspontja szerint az ORFK utasítás 6/A. pontja alapján a szemlebizottsági vezetői feladatok nem tartoznak meghatározott, nevesített beosztáshoz, azt a hivatásos állomány bármely tagja elláthatja. A felperes munkaköri leírása rögzíti, hogy a bűnügyi technikai szemlebizottság valamely tagjának távolléte esetén szemlebizottság vezetői feladatok ellátására köteles. Alperes állományán belül nincs külön szemlebizottsági vezető, a tisztség mint feladat jelenik meg, nem pedig mint egy - felperes által többletfeladatként ellátott - munkakör, ezért nem minősül a kinevezéstől eltérő olyan többletfeladatnak, amely a felperes részére a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra való igényét megalapozná. Kiemelte, hogy a szemlebizottsági vezetői feladatok ellátása külön előképzettséget nem igényel, a két beosztásban ugyanazt a technikai és adminisztrációs munkát kell ellátni.

[8] Az elsőfokú perköltség összegét az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (6) bekezdése alapján eltúlzottnak találta. Az ügy nem tekinthető bonyolultnak, a felperesi jogi képviselő azonos tárgykörben számos pert indított az alperes ellen, a keresetek gyakorlatilag csak a nevek és a követelési időszak tekintetében térnek el egymástól. Mindezek miatt az IM rendelet 3. § (6) bekezdése szerinti magasabb összegű perköltség megállapításának nincs helye, a jogtanácsosi munkadíj elfogadható mértéke az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján számított 28.020 forint.

[9] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, másodfokú perköltségiigényét 25.000 forint jogtanácsosi munkadíjban jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a technikai munkakörhöz képest a szemlebizottsági vezetői feladatok eltérőek, azok egyoldalú munkaköri leírásba foglalása nem vezethet a kinevezés szerinti munkakör kiszélesedéséhez, más munkaköri feladatok ellátásának díjazás nélküliségéhez. A szemlebizottság legalább két személyből álló egység, melyben világosan elkülönül a vezető és a technikus feladata, hatásköre és felelőssége (Mfv.II.10.597/2011/4.). A keresetben írtakkal egyezően előadta, hogy jogszerűtlen a felperesi munkaköri leírásban megjelölt eseti jelleggel történő szemlebizottság vezetési kötelezettség, a technikai munkakörhöz képest a bizottságvezetői feladatok többletfeladatoknak minősülnek. Eredménytelen alperes azon hivatkozása, miszerint a bizottságvezetői feladatok nem képeznek önálló beosztást és ezen feladatok bármely hivatásos által elláthatóak lennének, hiszen egyrészt a norma nevesíti külön a két beosztást, másrészt a technikai felperes éppen a saját beosztásába tartozó másik technikus irányítását, mint többletfeladatot végezné ellentételezés nélkül.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[10] Az alperes fellebbezése részben alapos.

[11] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján, kizárólag a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, a fellebbezésben megjelölt jogszabálysértésekre figyelemmel ezért azt vizsgálta, hogy az elsőfokú ítélet sérti-e a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontját, valamint (5) és (6) bekezdéseit, továbbá jogszerű-e a perköltségviselésről hozott rendelkezése.

[12] Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság megalapozott és jogszerű döntést hozott az ügy érdemében, annak jogi indokolásával teljes körűen egyetértett, ezért – a helytálló indokok megismétlése nélkül – a fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

[13] Az alperes ugyan helyesen hivatkozott arra, hogy jogszerűen bízhatta meg a felperest a – munkaköri leírásaiban egyébként szereplő – bizottságvezetői feladatok elvégzésével, azonban alaptalanul érvelt azzal, hogy ezen feladatok munkaköri leírásban történő szerepeltetésükre tekintettel a felperes szolgálati beosztásához tartoztak, ezért ellátásukhoz megbízási díj iránti igény nem kapcsolódhat.

[14] A Fővárosi Ítéltábla a Hszt. 71. § (5) bekezdésével összefüggésben kiemeli, hogy a munkáltatónak az a joga, amellyel a felperest az eredeti beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását és a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát, ugyanis a munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni. A következőkes bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért ezen elvi alaphól eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kfv.VII.39.247/2020/4., Kfv.VII.39.389/2021/4., Kfv.37.193/2020/8., Kfv.VII.39.246/2020/4.). Ennélfogva helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság az ítéletében arra, hogy az alperes csak a felperes kinevezése szerinti munkakörén belül határozhatja meg szabadon a munkaköri leírásban nevesített feladatokat, a munkaköri leírásba más munkakörbe tartozó feladatokat jogszerűen nem építhet be.

[15] A hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgálati beosztáson kívüli tevékenység bír jelentőséggel (Kfv.VII.37.642/2020/5.). Ezen jogszabályi rendelkezésben meghatározott kritériumok konjunktívák, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezési beosztáshoz tartozó feladatkört lát el többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben a rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az mindenképpen többletfeladatnak minősül.

[16] A Kúria több határozatában kifejtette, hogy a megbízási díjra való jogosultság megállapítása vonatkozásában nem annak van jelentősége, hogy a szemlebizottság vezetői feladatellátás önálló beosztásként létezik-e, hanem annak, hogy a szemlebizottság vezetése többlettevékenység ellátását és többletfelelősséget keletkeztet-e az eredeti beosztáshoz tartozó feladat ellátása mellett (Mfv.II.10.623/2018/4., Kf.VII.39.898/2020/4.).

[17] Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy a hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása azonban többletszolgáltatásnak minősül, amelynek elvégzéséért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó rendszeresen elvégzett további tevékenység – a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatok). A munkáltató utasítási joga az alperesi állásponttal szemben nem korlátlan, ezért csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely annak keretei közé tartozik. Egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós ellátása – nem tekinthető az adott munkakör részének (Kfv.VII.37.193/2020/8., Kf.VII.39.246/2020/4., Kf.VIII.39.804/2021/4. számú kúriai határozatok).

[18] A Fővárosi Ítéltábla a perben vizsgált ORFK utasítással összefüggésben kiemeli, hogy a Kúria a Kf.VII.39.231/2021/5. számú ítéletében kiemelt jelentőségűnek ítélte meg az ORFK utasítás - – jelen perben is releváns – rendelkezéseit, amelyek részletesen rögzítették a szemlebizottság-vezető jogosultságait, kötelességeit, és meghatározták azt a komplex feladatellátást, amely a szemlebizottság-vezetőjének irányító, koordináló és jelentős felelősséggel bíró tevékenységéből ered.

[19] Az ORFK utasítás 6. pontja rögzíti, hogy a szemlebizottság alapvetően:

- a) bizottságvezetőből,
- b) bűnügyi technikus(ok)ból, valamint
- c) szükség esetén kutyavezető(k)ból áll.

[20] Az ORFK utasítás részletesen tartalmazza a bűnügyi technikusok jogait és kötelezettségeit (12-16. pontok), kijelöli azokat a feladatokat, amelyeket az adott beosztáshoz tartozónak lehet tekinteni, pontosan elhatárolva a bizottságvezető jogaitól és kötelezettségeitől (8-11. pontok), illetve feladataitól, amelyeket a 21-36. pontok külön nevesítve részleteznek.

[21] Az ORFK utasítás kifejezetten szétválasztja a szemlebizottságban tevékenykedő bizottságvezető és bűnügyi technikus feladatkörét, és részletezi, hogy mi tartozik a hivatásos állomány tagjának feladatai közé akkor, amikor a szemlebizottság vezetőjeként jár el, és mi akkor, ha bűnügyi technikusi tevékenységet végez, ezért nem lehet a bűnügyi technikusi munkakör részének tekinteni az ORFK utasításban a szemlebizottság vezetője részére előírt feladatokat. A felperes munkaköréhez számos, az ORFK utasítás alapján nem a bűnügyi technikusi beosztáshoz tartozó munkaköri feladatot rendelt az alperes, a felperes munkaköri leírása ezért nem igazodott a felperes bűnügyi főtechnikusi beosztásához.

[22] Az alperes alaptalanul hivatkozott az ORFK utasítás 6/A. pontjára, az ugyanis pusztán azt határozza meg, hogy ki járhat el bizottságvezetőként. A 2018. július 1-től hatályos rendelkezések egyébiránt e jogosultságot a technikusokra vonatkozóan elkülönítve, a 6/B-D. pontokban rögzítették. Kiemelendő, hogy 6/D. pont a technikusi feladatokat nem bővítette ki, úgy fogalmaz, hogy amennyiben a technikus beosztásba kinevezett személy feladatellátása során a munkaköri leírása alapján a bűnügyi szolgálati ág feladatrendszeréhez kapcsolódó más tevékenységeket is végez, a bűnügyi technikusi feladatok ellátásának elsődlegességét kell biztosítani.

[23] A Fővárosi Ítéltábla jelen perre is irányadónak tekintette a Kúria Kf.III.45.073/2021/4. számú ítéletét, amely rögzítette, hogy a bűnügyi technikus – ugyanúgy, mint a hivatásos állomány más beosztású tagja – elláthat egyéb feladatokat is, azonban a bűnügyi technikusi feladatok felmerülésekor ezeket az alapfeladatokat kell mindenekelőtt elvégeznie (Kf.III.39.053/2021/8.). Ennélfogva a 2018. július 1-jét követő időszakra is vonatkozik a Kúria Mfv.I.10.751/2016/4. számú ítéletének azon elvi megállapítása, amely szerint a munkáltatónak az ORFK utasításban meghatározott feladatokhoz kell igazodnia a munkaköri leírás elkészítésekor, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők.

[24] Az elsőfokú bíróság mindezek alapján – a tényállást és a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját összevetve – helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a bűnügyi technikusi beosztása mellett szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört is ellátott, rendszeresen, többletfeladatként, többletfelelősséggel, tartósan akkor, amikor szemlebizottság-vezetői feladatok elvégzésével is megbízta az alperes, ezért jogosult volt a Hszt. 71. § (5) bekezdése alapján megbízási díjra.

[25] Az alperes a fellebbezésében a megítélt megbízási díjat jogalapjában kifogásolta, a megbízás időtartamát és a megbízási díj mértékét elkülönült jogi érvek mentén nem támadta, azokkal összefüggésben jogszabálysértésre nem hivatkozott, kúriai eseti döntésre nem utalt, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján ebben a körben nem vizsgálódhatott (Kf.VII.39.549/2021/4.).

[26] A másodlagos fellebbezési kérelemmel támadott perköltségviselésre kötelező rendelkezés indokait az elsőfokú bíróság sommásan adta meg, az elsőfokú ítélet [23] pontjában írtak szerint perköltségként a jogtanácsosi munkadíjat az IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján emelt összegben állapította meg. Tévedett azonban akkor, amikor az általa nevesített két körülményt az emelt összegű perköltséget megalapozónak ítélte. A peradatokból megállapítható, hogy a felperesi jogi képviselő hasonló tárgyú ügyekben rendszeresen előterjesztett, jelentős részében jogszabályok idézéséből álló keresetlevelet nyújtott be, a védíratra rövid tartamú beadványban reagált, és mindössze egy 10 perces időtartamú bírósági tárgyaláson vett részt. Mindezek alapján a perben végzett előkészítő munka nem indokolhatta a perköltség magasabb összegben történő megállapítását. A felperest a szolgálati panaszeljárásban mint a pert megelőző eljárásban szintén jogtanácsos képviselte, a szolgálati panasz a kereseti jogi érvelést tartalmazza rövidebb formában, ezért a panaszeljárásbeli jogtanácsosi eljárás a perköltség összegét növelő körülménynek szintén nem tekinthető. A fent írtakra figyelemmel tévesen értékelte az elsőfokú bíróság az általa relevánsnak tartott körülményeket az IM rendelet 3. § (6) bekezdése körébe tartozónak, a felperes jogtanácsosi képviseléssel felmerült elsőfokú perköltségét helyesen az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján a követelt megbízási díj mint pertárgyérték után kell számítani, melynek összege 28.020 forint.

[27] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a perköltségviselésre vonatkozó részében a Kp. 109. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[28] A másodfokú bíróság a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az elsődleges fellebbezési kérelem tekintetében pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján állapított meg a megbízási díjkövetelést mint pertárgyértéket alapul véve. A fellebbviteli eljárásban az IM rendelet 3. § (6) bekezdését megalapozó körülményt nem talált, ezért a felperesi másodfokú perköltségigényt eltúlzottnak tartotta. A másodlagos fellebbezési kérelme után az ebben a körben pernyertes alperes másodfokú perköltségigénnyel nem élt, ezért a javára perköltséget a másodfokú bíróság nem állapított meg.

[29] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illetéket a felperes munkavállalói költségkedvezménye valamint az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam viseli.

[30] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[31] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. július 4.

dr. Rác Krisztina s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró